

for, og de vil have dem, når de har brug for dem, og det er vi ikke gode nok til endnu.

Statsministeren beskæftigede sig også med arbejdsmiljøet, og jeg vil godt knytte det sammen, for statsministeren taler om portører, sygeplejersker, hjemmehjælpere og et dårligt arbejdsmiljø, og det kan jeg godt forstå. Det viser sig jo også, at navnlig hjemmehjælp er et meget lidt attraktivt job, men hvorfor er det det? Er det virkelig løsningen at gå ud og lave skærpet overvågning, som statsministeren sagde, og se, om reglerne nu bliver overholdt?

Nej, statsminister, der mangler flere hænder til at gøre arbejdet. Det er derfor, at det arbejdsmiljø er for dårligt. Der mangler mennesker, så hver især kan gøre et fornuftigt og godt job, sådan som de gerne vil. Det er ikke nye begrænsninger i reglerne om, hvad man må og ikke må. Det er svært nok i forvejen at få det til at hænge sammen.

Og det har fået mig til at tænke på, at De Radikale engang havde et forslag, der hed »Slip de ledige løs«, at man kunne erstatte dagpenge med løn, og det blev sådan nogenlunde vel modtaget mange steder. Da vi senere var inde på tanken, var det dybt økonomisk uansvarligt, så vidt jeg husker.

Men hvis jeg nu både kombinerer dagpenge, og hvad samfundet egentlig må betale – det var jo statsministerens budskab i går – på grund af dårligt arbejdsmiljø, fordi der mangler hænder, eller skal vi kalde det de tre H'er, nemlig hænder, hoved og hjerter, i hele den omsorgssektor, så er det jo spørgsmålet, om samfundet ikke i virkeligheden kunne få regnestykket til at gå op og få ansat de folk, der skal ansættes, for at de, der er der, kan have et godt job, og for at folk stadig væk kan være glade for den offentlige sektor.

Når det drejer sig om den private sektor og arbejdsmiljøet, vil jeg bare stiltørdigt anføre, at den tidligere arbejdsminister havde en meget fin idé, som jeg er meget betaget af, hvor man sagde, jamen så lad nogle af alle smådetaljerne ryge væk. Lad dog alle de småregler, som fuldstændig kobler folks egen dømmekraft ud af hovedet ude på arbejdspladserne, falde væk, og lad os så koncentrere os om det alvorlige.

Det var jo det, statsministeren talte om. Det var de job, hvor man ved, at her går det alt for tit galt. Det er CD meget enig i. Men kan vi så ikke få lavet en handel, statsminister, om, at man så får kigget på noget alt det småpjank, der ligger af regler og forordninger, og hvad det

hedder alt sammen, som er en pestilens, og som folk går og griner af, hvis de overhovedet gider læse det. Det er for dumt, det er for utidigt, og det er simpelt hen bare for meget. Lad os lave den handel, at man fokuserer på dem, der virkelig laver numre, på dem, hvor der virkelig er fare på færde, og lad os gerne gribe stærkere ind dér.

Men lad os så til gengæld – og så tror jeg, vi får stor forståelse for det hos alle de ordentlige virksomheder – blive fri for noget af alt det bøvl. Det er jo et område, hvor regeringen ikke har brilleret med store tiltag, og jeg håber, at vi ser nogle flere i denne folketingssamling. Her kan jeg i hvert fald rolig holde den tale, jeg ville have holdt sidste år, for der er ikke sket en dyt i mellemtiden.

Så er der det her med, at der mangler hænder. Tilbage til det, for det er selvfølgelig også det, der får regeringen til at overveje at foreslå ændringer for de 50-54-årige. Jeg havde som hr. Duetoft meget svært ved at få argumentationen fra fru Pia Christmas-Møller til at hænge sammen: Nu må vi endelig skåne de 50-årige for at komme ud på arbejdsmarkedet – det er godt, at nogle af os har et par måneder endnu – for det er alt for svært for dem at få fat. Til gengæld kan vi roligt sige, at efterlønnen fjernes for de 60-63-årige.

Jeg kan ikke få det til at hænge sammen, at det skulle være en særlig kvalifikation, at man ikke var 50 år, men 60. Men jeg kan i hvert fald sige, at det stadig væk er CD's holdning, at vi ikke ønsker en forringelse af efterlønnen. Vi mener, at der skal være råd til efterlønnen.

Når der måske er for stor tilstrømning til efterlønsordningen, så er det ikke, fordi folketingspolitikkerne har været for godgørende eller for hjertevarme eller ville være populistiske, men fordi man ude på arbejdspladserne i de sidste ti år har været meget påpasselige med at gå rundt og prikke 59-årige på skulderen og fortælle dem, at nu er der altså noget, der hedder efterløn.

Når man så mangler arbejdskraft, og det er jo en ny situation, så kommer man og skælder Folketinget ud og siger, jamen det er også de politikere, der har lavet den der ordening, som er alt for gunstig.

Det hørte vi ikke noget om, da man havde overskud af arbejdskraft, for da var den god nok, men nu kan man finde ud af det, og derfor må jeg bare sige, at efterlønsproblemet må tilbage til dem, der har skabt det, nemlig de ar-